

Kan daglig se det hele lidt fra oven

Bjørn Kirketerp Rømer, ringer ved Stouby kirke gennem 34 aar, fylder 70 aar paa onsdag

Stouby kirke ligger ca. 3 km fra Stouby, men alligevel centralt omtrent midt i det store sogn. Kun folk bosiddende i kirkens nærmeste periferi kan dagligt høre kirkeklokken, naar solen ringes op eller ned. I Stouby kan ringningen f. eks. kun høres en stille morgen eller aften, naar der samtidig med klokken lyd indtræder en af de pludselige pauser i de stedse voksende trafiklarm. Saa standser man op, fornemmer maaske i et glimt lidt om slægters gang og lidt af den store sammenhæng, samtidig med at man altsaa registrerer, at nu ringer Rømer solen op — eller ned.

Bjørn Kirketerp Rømer, med fulde navn, har ringet med kirkeklokken daglig i 34 aar og har ogsaa kaldt sammen til søndagsprædiken, kirkehøjtid og mangelen en tung afskedstagen. Fra taarnet kan han skue over det meste af sognet, over skov, marker og fjord, og sceneriet tager sig vel nok særlig godt ud, naar man ser det hele lidt fra oven.

Bjørn Rømer, som ser forbavsende ung ud, fylder 70 aar onsdag d. 28. ds. Han har kun været arbejdsløs en dag i sit liv, og det var nærmest en frygtelig oplevelse, siger han. Han var indtil sidste efteraar baade kirkebetjent og graver, men overlod da sidstnævnte hverv til yngre kræfter. De mange aar i Jylland har ikke helt udvisket hans bornholmske accent. Han er født Øster Marie sogn og har gaaet skole i Svaneke, er ud af en gammel bornholmsk landmandsslægt og har stadigvæk en svaghed for landbrug, hvis det altsaa kunne drives som hobby og med hestekraft.

Bjørn Rømers fødehjem hed Gylensgaard. Den var paa 125 tdr. land, og Bjørn var den ældste af en børneflokk paa 7. Kun min yngste bror og jeg havde interesse for landbrug, fortæller han, de andre ville studere. I mit barndomshjem havde vi meget at gøre, med hestopdræt, og det var ofte min bestilling at ride plage til, hvilket jeg nu heller ikke var særlig ked af.

Bjørn Rømer har været langt omkring, inden han i tredive blev Stouby-borger. Hans vej gik i første omgang fra Bornholm til Lolland, hvor hans far købte gaard, og Bjørn Rømer var her forkarl hos sin far i 7 aar. Han kom til Jylland nærmere bestemt Bjerre herred, i 1923, da han fik plads paa Evasminde i Urlev, og i de følgende aar lærte han egnen nærmere at kende som medhjælper paa forskellige gaarde — i disse aar mødte han ogsaa sin tilkommende, fru Kamma, paa Bjeld Overgaard. Som gifte folk opholdt Kamma og Bjørn Rømer sig en tid lang paa Sjælland. Det var i begyndelsen af tredive og det var her, at den senere kirkebetjent oplevede at være arbejdsløs en enkelt dag, men i betragtning af de dages alt andet end rosenrøde arbejdsmuligheder, var dette nok ikke saa slemt endda.

Bjørn Rømer fik stillingen som kirkebetjent og graver ved Stouby kirke i efteraaret 1934 og lod dengang opføre et nyt hus lige i nærhed af kirken.

Jeg har arbejdet ved kirken un

der tre præster, fortæller han, Fenger-Eriksen, J. Chr. Karstoft og Kolind Andersen. Jeg har ogsaa ved siden af i 25 vintre arbejdet i præstens skov og i 25 somre givet en haand med i høsten hos gdr. Watson i Belle. Det var i arbejdsmæssig henseende en stor lettelse, da vi for en halv snes aar siden fik installeret oliefyre i kirken. Fyret har været i gang, siden vi efter installeringen trykkede paa knappen, og nu er der ogsaa ved sommertid behageligt tempereret i Stouby kirke. Da vi havde koksfyre, som vi for resten fyrede med støbrænde i under krigen, maatte jeg med henblik paa søndagsgudstjenesten tænde op allerede lørdag morgen og derefter i det følgende døgn se til fyret hver anden time.

Fru Rømer har ogsaa lært den kunst at ringe med kirkeklokken, og hun fik nok sit livs forskrækelse, da hun en aftenstund for nogle aar siden var gaaet op for at ringe solen ned. Som akkompagnement til klokkeslagene hørte hun nede fra kirken, forekom det hende, en mærkelig klirrende lyd. Akkurat som om en eller anden ret støjende var ved at tømme kirkebøssen for dens indhold. Lyden holdt op, saa snart hun var færdig med at ringe, og da hun noget beklemt kom ned fra taarnet, var alt roligt og kirkebøssen urørt. Da hun dagen efter gik for igen at røre klokken, tog hun to af sine døtre med og posterede dem ved indgangsdøren, for nu skulle mysteriet, hvis det gættog sig, opklares. Saa snart klokken faldt i slag, var den mærkelige lyd der igen, og den viste sig at stamme fra en flagermus, som havde forpuppet sig bag en tavle over indgangsdøren. Den reagerede med vedholdende skrigen paa lydølgerne fra kirkeklokken, og saadan har saa meget sin naturlige aarsag.

Bjørn Rømer synes, at det endnu er alt for tidligt at lægge op, men har dog paa sine „halvgamle“ dage faaet lidt mere tid til at dyrke sine interesser. Han skærer i træ og laver f. eks. i sit hobbyrum manglebræt og mange sjove træfigurer. Han har altid haft meget at bestille, men har ogsaa haft en dygtig hjælperske. Som afslutning paa denne samtale siger han: Havde jeg ikke haft den kone, jeg har ..., men bliver her afbrudt af fru Rømer. At det var en meget fin kompliment, han blev afbrudt i, kan der imidlertid ikke herske ringeste tvivl om ...